Ustawa o Straży Granicznej.

Dz.U.02.171.1399

USTAWA

z dnia 12 października 1990 r.

o Straży Granicznej.

(tekst jednolity)

Rozdział 9
Przebieg służby

Art. 34. 1. Stosunek służbowy funkcjonariusza powstaje w drodze mianowania na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do służby.
2.Początek służby liczy się od dnia określonego w rozkazie personalnym o mianowaniu funkcjonariusza.
3. Mianowanie może nastąpić po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy.
4.Warunku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się do kobiet, osób podlegających kwalifikacji wojskowej skierowanych do służby kandydackiej za zgodą organów wojskowych oraz absolwentów szkół wyższych.
Art. 37. 1. Czas pełnienia służby funkcjonariusza jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.
2. Czas pełnienia służby funkcjonariusza wynosi 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 3 miesięcy.
3. W zamian za czas służby przekraczający normę określoną w ust. 2 funkcjonariuszowi przysługuje czas wolny od służby w tym samym wymiarze.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rozkład czasu służby, tryb udzielania czasu wolnego w zamian za służbę w wymiarze przekraczającym 40 godzin tygodniowo, uwzględniając rodzaj i organizację służby, sposób pełnienia dyżurów domowych, właściwość przełożonych do określenia harmonogramu służby, okoliczności uzasadniające przedłużenie czasu służby ponad ustawowy wymiar, jak również niezbędny czas na wypoczynek funkcjonariusza po służbie oraz sposób prowadzenia ewidencji czasu służby.
Art. 74. 1. Funkcjonariusz po 15 latach służby nabywa prawo do emerytury policyjnej.
2. Funkcjonariuszom służby stałej pełniącym służbę w strażnicach, granicznych placówkach kontrolnych oraz w składzie etatowych załóg jednostek pływających Straży Granicznej zalicza się do wysługi emerytalnej za 1 rok służby półtora roku służby.
3. Funkcjonariusz, który stał się inwalidą, jest uprawniony do policyjnej renty inwalidzkiej.
4. Członkowie rodzin po zmarłych funkcjonariuszach Straży Granicznej są uprawnieni do renty rodzinnej.
5. Zasady przyznawania świadczeń określonych w ust. 1-4 normują przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Rozdział 15
Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 148. 1. Minister Spraw Wewnętrznych zorganizuje Straż Graniczną w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do dnia zorganizowania Straży Granicznej Wojska Ochrony Pogranicza wykonują zadania określone w niniejszej ustawie, w ustawie o ochronie granicy państwowej oraz w innych ustawach.

3. Z dniem zorganizowania Straży Granicznej zostaną rozformowane Wojska Ochrony Pogranicza, a dokumenty, mienie oraz etaty tych wojsk Minister Spraw Wewnętrznych przekaże Straży Granicznej.

Art. 149. Ilekroć w przepisach prawa jest mowa o "Wojskach Ochrony Pogranicza" i "żołnierzach Wojsk Ochrony Pogranicza", należy przez to rozumieć "Straż Graniczną" i "funkcjonariuszy Straży Granicznej".

Art. 150. Do czasu zorganizowania Straży Granicznej w odniesieniu do żołnierzy zawodowych pełniących służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza mają zastosowanie w zakresie stosunku służbowego i wynikających z niego praw i obowiązków przepisy obowiązujące w Wojsku Polskim, a w odniesieniu do funkcjonariuszy Policji pełniących służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza mają w tym zakresie zastosowanie przepisy obowiązujące w Policji.

Art. 151. 1. Żołnierze zawodowi i policjanci, pełniący w dniu wejścia w życie ustawy służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, którzy zgłoszą się w trybie przewidzianym w art. 34 ust. 1 i zostaną przyjęci do służby w Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji, z chwilą przyjęcia do służby w Straży Granicznej.

2. Żołnierze zawodowi i policjanci pełniący służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, których nie przyjęto do Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji. Zachowują oni uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zawodowych i policjantów zwolnionych ze służby na podstawie przepisów obowiązujących w Wojsku Polskim i Policji.

3. Żołnierzom zawodowej służby wojskowej lub policjantom, którzy podejmą służbę w Straży Granicznej w trybie, o którym mowa w ust. 1, czas pełnienia zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji wlicza się do okresu służby w Straży Granicznej w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tą służbą.

4. Żołnierze odbywający w dniu wejścia w życie ustawy zasadniczą służbę wojskową w Wojskach Ochrony Pogranicza odbywają nadal tę służbę na dotychczasowych zasadach w jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej - do czasu upływu ustawowego okresu tej służby.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych lub upoważniony przez niego przełożony może osobom przyjętym do pełnienia służby w Straży Granicznej zaliczyć na ich prośbę do wysługi lat w Straży Granicznej pracę w charakterze pracownika, o ile byli zatrudnieni w resorcie spraw wewnętrznych lub obrony narodowej.

6. Okresu pracy zaliczonego do wysługi lat w Straży Granicznej, o którym mowa w ust. 5, nie traktuje się na równi ze służbą dla celów emerytalnych.

Art. 148.1. (pominięty).

2. (pominięty).

3. Z dniem zorganizowania Straży Granicznej zostaną rozformowane Wojska Ochrony Pogranicza, a dokumenty, mienie oraz etaty tych wojsk Minister Spraw Wewnętrznych przekaże Straży Granicznej.

Art. 149. Ilekroć w przepisach prawa jest mowa o „Wojskach Ochrony Pogranicza"i „żołnierzach Wojsk Ochrony Pogranicza", należy przez to rozumieć „Straż Graniczną" i „funkcjonariuszy Straży Granicznej".

TAJNE SPEC [JALNEGO]
ZNACZENIA

MINSTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH

ZARZĄDZENIE nr 00102
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 09 grudnia 1989 r.

w sprawie zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa.

Na podstawie art. 3 i 4 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1963 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (DzU nr 33, poz. 172 i z 1989 r. nr 34, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Służba Bezpieczeństwa w działalności operacyjnej zajmuje się ochroną konstytucyjnego porządku prawnego Państwa.
2. Do podstawowych zadań operacyjnych Służby Bezpieczeństwa należy rozpoznawanie, wykrywanie i przeciwdziałanie zagrożeniom godzącym w konstytucyjne zasady ustroju politycznego i społeczno-gospodarczego, bezpieczeństwo organów państwowych oraz podstawowe prawa i wolności obywatelskie.

§ 2.

1. Służba Bezpieczeństwa w działalności operacyjnej kieruje się przede wszystkim zasadami: praworządności, tajności i obiektywizmu,
2. Służba Bezpieczeństwa przekazuje organom państwowym oraz innym instytucjom uzyskane w toku działalności operacyjnej, potwierdzone informacje o istotnym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa lub funkcjonowania tych organów i instytucji.

§ 3.

1. Służba Bezpieczeństwa podejmuje działania operacyjne w szczególności w przypadku nieskuteczności innych czynności jawnych.
2. Służba Bezpieczeństwa nie może podejmować działań operacyjnych sprzecznych z prawem i zasadami współżycia społecznego.

§ 4.

Służba Bezpieczeństwa prowadzi działalność wywiadowcza, kontrwywiadowcza oraz inną działalność operacyjną, w szczególności mającą na celu przeciwdziałanie przestępczości i innym szkodliwym zjawiskom godzącym w suwerenność i bezpieczeństwo Państwa.

§ 5.

1. Działalność wywiadowcza prowadzi wyłącznie Departament I MSW oraz odpowiadające mu komórki (stanowiska) organizacyjne WUSW (SUSW), na zasadach określonych w odrębnych przepisach.
2. Działalność kontrwywiadowcza i inna działalność operacyjna, o której mowa w § 4, prowadzą odpowiednie jednostki organizacyjne Służby Bezpieczeństwa.

§ 6.

Za organizację i prowadzenie działalności operacyjnej odpowiedzialni są kierownicy jednostek organizacyjnych wszystkich szczebli, każdy w zakresie swojego działania.

§ 7.

1. Czynności operacyjno-techniczne w zakresie niezbędnym w działalności operacyjnej wykonują jednostki operacyjno-techniczne MSW i WSW (SUSW).

2. Zakres, środki i zasady działania jednostek operacyjno-technicznych określają odrębne przepisy.

§ 8.

Jednostki operacyjne Służby Bezpieczeństwa w toku realizacji zadań współdziałają z jednostkami śledczymi resortu spraw wewnętrznych.

§ 9.

Wydatki na cele operacyjne Służby Bezpieczeństwa pokrywane są z budżetu resortu spraw wewnętrznych (fundusz operacyjny) zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 10.

1. Przepisy zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie do działalności operacyjnej Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza.

2. Zakres działań operacyjnych oraz uprawnienia przełożonych Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza są określone odrębnymi przepisami.

§ 11.

Zarząd Ochrony Funkcjonariuszy MSW i odpowiadające mu terenowe komórki (stanowiska) organizacyjne stosują zarządzenie w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

§ 12.

Kontrwywiad Wojskowej Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych stosuje w działalności operacyjnej zasady określone w zarządzeniu w zakresie uregulowanym odrębnie.

§ 13.

Szczegółowe zasady działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa określa instrukcja stanowiąca załacznik do niniejszego zarządzenia.

§ 14.

Dyrektor Departamentu Szkolenia i Wychowania MSW spowoduje do dnia 31 grudnia 1989 r. przeszkolenie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa w zakresie niniejszego zarządzenia oraz Instrukcji stanowiącej jego załącznik.

§ 15.

Traci moc zarządzenie nr 006/70 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lutego 1970 r. w sprawie pracy operacyjnej Służby Bezpieczeństwa resortu spraw wewnętrznych.

§ 16.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1990 r.

TAJNE SPE [JALNEGO]
ZNACZENIA

Minister Spraw Wewnętrznych

Załącznik do Zarządzenia nr 00102
Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia
09 grudnia 1989 r.

INSTRUKCJA

w sprawie szczegółowych zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa

WSPÓŁDZIAŁANIE JEDNOSTEK OPERACYJNYCH SŁUŻBY BEZPIECZEŃSTWA Z POZOSTAŁYMI JEDNOSTKAMI ORGANIZACYJNYMI RESORTU SPRAW WEWNĘTRZNYCH

§ 38.

1. Z jednostkami operacyjnymi Służby Bezpieczeństwa zobowiązane są współdziałać inne jednostki organizacyjne resortu spraw wewnętrznych, w szczególności dotyczy to jednostek operacyjno-technicznych MSW oraz Milicji Obywatelskiej.

2. Służba Bezpieczeństwa i Milicja Obywatelska przekazują sobie nawzajem uzyskiwane w toku pracy operacyjnej materiały dotyczące przestępstw lub wykroczeń pozostających w zainteresowaniu tych służb.

3. Jednostki operacyjne Służby Bezpieczeństwa oraz Zarząd Wojskowej Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych MSW i Zarząd Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza współdziałają ze sobą w ramach swoich zakresów działania.

4. Zadania jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych na rzecz Służby Bezpieczeństwa ustalają i systematycznie kontrolują ich wykonanie właściwi przełożeni.

5. Akademia Spraw Wewnętrznych jest zobowiązana do współpracy z jednostkami operacyjnymi Służby Bezpieczeństwa w zakresie badania problematyki operacyjnej.

Nr 0187/tjn/83/wych

T A J N E
Egz. Nr .... (**2**)

U C H W A Ł A Nr 144/83
RADY MINISTRÓW
z dnia 1 października 1983 r.

w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art.2ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów /Dz. Nr 38, poz. 172/ Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1

Ministerstwu Spraw Wewnętrznych nadaje się statut organizacyjny, stanowiący załącznik do uchwały.

§ 2

Tracą moc:
1/ uchwała nr 828/54 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1954 roku o zakresie działania i organizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz jego organów terenowych,
2/ uchwała nr 781/56 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 roku w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem powzięcia.

PREZES RADY MINISTRÓW
gen.armii Wojciech JARUZELSKI

Dokument odtajniony przez Biuro Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów IPN

Załącznik do Uchwały Nr 144/83
Rady Ministrów z dn. 21.X.1983 r.

Nr 0187/tjn/83/wych

T A J N E
Egz. Nr ... (2)

STATUT ORGANIZACYJNY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

§ 1.

Minister Spraw Wewnętrznych pełni funkcje Szefa ochrony bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego.

§ 2.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jest aparatem wykonawczym Ministra Spraw Wewnętrznych, działającym zgodnie z jego zarządzeniami, decyzjami, poleceniami i rozkazami oraz pod jego nadzorem i kierownictwem.

§ 3.

1. Minister Spraw Wewnętrznych, zwany dalej "Ministrem", kieruje Ministerstwem Spraw Wewnętrznych przy pomocy podsekretarzy stanu, Komendanta Głównego Milicji Obywatelskiej, dyrektorów generalnych i dyrektorów departamentów /równorzędnych/.
2. Minister może upoważnić osoby, o których mowa w ust. 1 do wydawania decyzji w jego imieniu w zakreślonych przez niego sprawach.

§ 4.

1. Przy Ministrze działa Kolegium Ministerstwa jako organ doradczy i pomocniczy.
2. Kolegium Ministerstwa rozpatruje podstawowe zagadnienia dotyczące pracy resortu wyrażając swoją opinię lub wnioski wniesione (*) na posiedzeniach zwyczajnych lub nadzwyczajnych.
3. W skład Kolegium wchodzą: podsekretarze stanu, Komendant Główny Milicji Obywatelskiej, dyrektorzy generalni, I Sekretarz Komitetu Dzielnicowego PZPR w Ministerstwie i Dyrektor Gabinetu Ministra.
4. W posiedzeniach Kolegium - decyzją Ministra - mogą brać udział także inne osoby poza wymienionymi w ust. 3.
5. Na posiedzeniach Kolegium przewodniczy Minister lub wyznaczony przez niego podsekretarz stanu.
6. Szczegółowy zakres działania i tryb pracy Kolegium określi regulamin nadany przez Ministra.

§ 5.

1. W zależności od potrzeb Minister może powołać rady jako organy konsultacyjne oraz inne kolegialne organy doradcze i opiniodawcze.
2. Minister określa nazwę, skład osobowy, zakres i tryb działania organów o których mowa w ust. 1.

§ 6.

W skład Ministerstwa wchodzą:

1. Służby:
   1/ Bezpieczeństwa,

2/ Wywiadu i Kontrwywiadu,
3/ Milicji Obywatelskiej - Komenda Główna MO,
4/ Wojska MSW,
5/ Polityczno Wychowawcza,
6/ Kadr i Doskonalenia Zawodowego,
7/ Zabezpieczenia Operacyjnego,
8/ Zabezpieczenia Materiałowego.

2. Jednostki organizacyjne:
1/ Departament I,
2/ Departament II,
3/ Departament III,
4/ Departament IV,
5/ Departament V,
6/ Zarząd Polityczno Wychowawczy,
7/ Główny Inspektorat Ministra,
8/ Biuro Śledcze,
9/ Biuro Studiów,
10/ Gabinet Ministra,
11/ Departament Kadr,
12/ Departament Techniki,
13/ Biuro Organizacyjno Prawne,
14/ Zarząd I,
15/ Biuro "A",
16/ Biuro "B",
17/ Biuro "C",
18/ Biuro "W",
19/ Biuro Ochrony Rządu,
20/ Biuro Paszportów,
21/ Biuro RKW,
22/ Biuro Prewencji,
23/ Biuro Ruchu Drogowego,
24/ Biuro Kryminalne,
25/ Biuro dw z Przestępstwami Gospodarczymi,
26/ Biuro Dochodzeniowo-Śledcze,
27/ Biuro Operacyjne,
28/ Biuro Kontroli i Analiz,
29/ Zakład Kryminalistyki,
30/ Departament Szkolenia i Doskonalenia Zawodowego,
31/ Departament Społeczno Administracyjny,
32/ Departament Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności /PESEL/,
33/ Główny Inspektorat Ochrony Przemysłu,
34/ Departament Finansowy,
35/ Zarząd Łączności,
36/ Departament Gospodarki Materiałowo-Technicznej,
37/ Departament Inwestycji,
38/ Departament Zdrowia i Spraw Socjalnych,
39/ Zarząd Administracyjno-Gospodarczy,
40/ Komendantura Ochrony Obiektów,
41/ Redakcja "W Służbie Narodu".

§ 7.

Ministrowi podlegają:
1/Dowództwo Wojsk Ochrony Pogranicza,

2/ Dowództwo Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych MSW,
3/ Komenda Główna Straży Pożarnych,
4/ Akademia Spraw Wewnętrznych w Warszawie, Wyższa Szkoła Oficerska im. Feliksa Dzierżyńskiego, Wyższa Szkoła Oficerska im. generała Franciszka Jóźwiaka-Witolda, Szkoła Główna Służby Pożarniczej, Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych w Łodzi, Szkoła Chorążych w Warszawie, Szkoła Podoficerska Milicji Obywatelskiej im. Wiesława Ociepki w Słupsku, Szkoła Podoficerska Milicji Obywatelskiej im. gen. Henryka Słabczyka w Pile, Szkoła Ruchu Drogowego MO im. Franciszka Zubrzyckiego w Piasecznie, Zakład Tresury Psów Służbowych MO w Sułkowicach.
5/ Zarząd Wojskowej Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych MSW.

§ 8.

Minister określi organizację i zakres działania służb i jednostek wymienionych w §§ 6 i 7.

dz. m - 292/83

Dokument odtajniony przez Biuro Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów IPN

(*) Od Redakcji: ze względu na niską jakość materiału źródłowego brzmienie wyrazu jest jedynie uprawdopodobnione

Uchwała z dnia 20 czerwca 2000 r.

Sąd Najwyższy sygn. I KZP 15/00

Akademia Spraw Wewnętrznych nie była instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (jedn. tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428 ze zm.).
OSNKW 2000/7-8/61, Biul.SN 2000/6/17, Prok.i Pr.-wkł. 2000/9/11

Skład orzekający

Przewodniczący: sędzia SN J. Skwierawski.
Sędziowie SN: P. Hofmański (sprawozdawca), F. Tarnowski.
Zastępca Rzecznika Interesu Publicznego: K. Lipiński.

Sentencja

Sąd Najwyższy w sprawie Jana R., po rozpoznaniu, przekazanego na podstawie art. 441 § 1 k.p.k., przez Sąd Apelacyjny w W., postanowieniem z dnia 3 marca 2000 r., zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy:
"Czy zatrudnienie, na podstawie umowy o pracę, w Akademii Spraw Wewnętrznych w Warszawie na stanowisku starszego wykładowcy, jest pracą w organach bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (jedn. tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428)?"
uchwalił udzielić odpowiedzi jak wyżej.

Uzasadnienie faktyczne

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie ujawniło się na tle następującego stanu faktycznego.
Orzeczeniem z dnia 5 listopada 1999 r. Sąd Apelacyjny w W., Wydział V Lustracyjny, uznał, że oświadczenie złożone w trybie art. 6 i nast. ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (jedn. tekst: Dz. U. z 1999 r., Nr 42 poz. 428 ze zm.), zwanej dalej ustawą lustracyjną, przez Jana R. jest prawdziwe. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez zastępcę Rzecznika Interesu Publicznego, który domagał się zmiany powyższego orzeczenia przez stwierdzenie, że oświadczenie to nie było zgodne z prawdą. Wniosek ten został następnie zmodyfikowany w związku z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., I KZP 51/99 (OSNKW 2000, z. 3-4, poz. 30), w kierunku żądania uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Rozpoznając odwołanie Sąd Apelacyjny w W. uznał, że zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy zasadniczej wykładni ustawy i na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. w związku z art. 19 ustawy lustracyjnej, odroczył rozpoznanie sprawy i przekazał Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie przytoczone na wstępie.

Uzasadnienie prawne

Rozpoznając sprawę Sąd Najwyższy zważył, co następuje:
Przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie może budzić wątpliwości co do tego, czy jest zagadnieniem prawnym wymagającym dokonania zasadniczej wykładni ustawy w rozumieniu art. 441 § 1 k.p.k. Zagadnienie przedstawione w tym trybie Sądowi Najwyższemu musi być zagadnieniem "konkretnym" w tym sensie, iż ujawniać się musi na tle realiów rozpoznawanej sprawy i w związku z tym od treści

odpowiedzi na pytanie zależy jej rozstrzygnięcie (por. np. postanowienia: z dnia 16 czerwca 1993 r., I KZP 14/93, Wok. 1993, z. 11, poz. 8 oraz z dnia 20 listopada 1997 r., I KZP 22/97, Prok. i Pr. 1998, z. 1, dodatek, poz. 17). Jednocześnie jednak musi być to pytanie "abstrakcyjne", dotyczyć bowiem musi zawsze interpretacji przepisu ustawy, który wymaga zasadniczej wykładni ustawy, nie zaś sposobu jego zastosowania do faktów ustalonych w postępowaniu (sfery subsumpcji).
Analizując treść pytania sformułowanego przez Sąd Apelacyjny w W. oraz uzasadnienie postanowienia z dnia 3 marca 2000 r. Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż wprawdzie Sąd Apelacyjny powziął wątpliwości co do możliwości uznania zatrudnienia konkretnych osób w konkretnej instytucji za pracę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 1 i art. 2 ustawy lustracyjnej, co może wskazywać na to, że jest to bardziej zagadnienie subsumcji niż wykładni prawa, dokonanie jednak tej subsumcji wymaga interpretacji przepisów wielu aktów prawnych dotyczących Akademii Spraw Wewnętrznych, jej prawnego charakteru, ustroju oraz trybu powołania i rozwiązania w kontekście sformułowanego w ustawie lustracyjnej kryterium przesądzającego o zaliczeniu tej instytucji w poczet organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tej ustawy. Jest to zatem także zagadnienie prawne, wymagające analizy przepisów ustawy lustracyjnej w kontekście zagadnienia sformułowanego w pytaniu prawnym Sądu Apelacyjnego w W., w szczególności gdy zważy się na brak terminologicznego zharmonizowania ustawy lustracyjnej z przepisami będącymi podstawą działania wchodzących w grę organów bezpieczeństwa państwa, a także na brak precyzji sformułowań występujących w samej ustawie lustracyjnej. Okoliczność ta przesądza o dopuszczalności przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego w trybie art. 441 § 1 k.p.k.
Jako punkt wyjścia wszelkich analiz przyjąć trzeba założenie, że przepis art. 2 ustawy lustracyjnej, określający zakres jej zastosowania, musi być - jako gwarancyjny - interpretowany ściśle. Nie do przyjęcia jest bowiem, aby na skutek rozszerzającej wykładni tego przepisu doszło do ustalenia, że osoba lustrowana, składająca oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy lustracyjnej, dopuściła się "kłamstwa lustracyjnego", podczas gdy osoba ta dokonała odmiennej, ale możliwej do przyjęcia i węższej interpretacji art. 2 omawianej ustawy.
Nie może ulegać wątpliwości, iż wyliczenie zawarte w art. 2 ust. 1 ustawy lustracyjnej ma charakter wyczerpujący, jeśli pominąć sformułowanie ust. 1 pkt 11 ustawy, który jednak dotyczy wyłącznie służb Sił Zbrojnych. W związku z tym, podejmując próbę ustalenia, czy praca lub służba albo współpraca osoby lustrowanej mieści się w przedmiotowym zakresie ustawy lustracyjnej, trzeba ustalić, w której kategorii spośród wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1-11 ustawy lustracyjnej mieści się instytucja, w której lustrowany pracował, pełnił służbę, albo, z którą współpracował. **Wyliczenie zawarte w art. 2 ust. 1 ustawy lustracyjnej jest jednak samo w sobie mało precyzyjne, co dotyczy w szczególności pkt. 5, który nie wskazuje na konkretne instytucje państwa, lecz posługuje się wymagającymi interpretacji pojęciami zbiorczymi "instytucji centralnych Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" oraz "podległych im jednostek terenowych w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych".**
W realiach niniejszej sprawy zachodzi potrzeba interpretacji tego właśnie pojęcia. Akademia Spraw Wewnętrznych nie może być bowiem uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1-4 oraz 6-11 ustawy lustracyjnej. W związku z treścią art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy pozostaje ust. 3 tego przepisu, który zawiera legalną definicję pojęcia "jednostki Służby Bezpieczeństwa". Według tej definicji jednostkami takimi są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.
Nietrudno zauważyć, że wątpliwe może być już to, jaki jest zakres zastosowania przepisu art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej w odniesieniu do zakresu przedmiotowego ust. 1 pkt 1 tego przepisu. Kłopot polega bowiem na tym, iż w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy lustracyjnej posłużono się terminem "jednostki Służby Bezpieczeństwa", podczas gdy terminu takiego nie użyto w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy. Jednocześnie zaś w żadnym innym przepisie ustawy lustracyjnej termin ten nie występuje. Rozstrzygnięcia wymaga zatem, czy definicja sformułowana w art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej odnosi się jedynie do "jednostek terenowych", o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5, czy także do "instytucji centralnych" wymienionych w tym przepisie. Przyjęcie pierwszego z tych rozwiązań dezaktualizowałoby możliwość badania, czy Akademia Spraw Wewnętrznych jest jednostką, o której mowa w ust. 3 art. 1 ustawy lustracyjnej, albowiem Akademia ta z pewnością nie była jednostką terenową

W takiej sytuacji dla ustalenia, że (Akademia Spraw Wewnętrznych jest organem bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio ustawy lustracyjnej, wystarczyłoby ustalenie, że jest ona instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Spraw Wewnętrznych, bez potrzeby analizy, czy podlegała ona rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, jako jednostka Służby Bezpieczeństwa lub czy była poprzedniczką takiej jednostki w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy.
Zdaniem Sądu Najwyższego, takie rozumienie art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej nie byłoby prawidłowe, co wynika z ratio legis (sens ustawy, tego przepisu) tego przepisu. Doprawdy brak byłoby merytorycznych argumentów, dla których z omawianego punktu widzenia odmiennie należałoby potraktować jednostki centralne i jednostki terenowe, skoro razem tworzyły one jednolitą strukturę. Poza tym, a może nawet przede wszystkim, za taką interpretacją nie przemawiałaby wykładnia językowa. Brak jest bowiem racji dla przyjęcia, iż "jednostka terenowa podlegała instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa" jest "jednostką Służby Bezpieczeństwa", zaś "instytucja centralna Służby Bezpieczeństwa" jednostką taką nie jest. Za przyjętą tu wykładnią przemawia zatem gwarancyjna funkcja przepisu art. 2 ustawy lustracyjnej, na co już wskazywano.
W konsekwencji przyjętych założeń w kwestii wzajemnego stosunku pomiędzy art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej należy dojść do przekonania, że Akademia Spraw Wewnętrznych tylko wówczas może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio tej ustawy, jeśli podlegała rozwiązaniu z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa (art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej). Zagadnienie to - jak wywiódł Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 3 marca 2000 r. - nasuwa wiele wątpliwości wynikających z braku spójności terminologicznej pomiędzy ustawą lustracyjną a ustawą z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (jedn. tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526), określaną dalej jako ustawa o UOP.
Sformułowanie zawarte w art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej nawiązuje wprost do art. 129 ust. 1 ustawy o UOP, zgodnie z którym z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa zostaje rozwiązana. Zgodnie zaś z art. 130 ustawy o UOP, Minister Spraw Wewnętrznych zorganizuje Urząd Ochrony Państwa w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy. Sąd Apelacyjny w Warszawie dostrzega trudność interpretacyjną wynikającą z tego, że o ile w art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej mowa o "jednostkach Służby Bezpieczeństwa", o tyle w art. 129 ust. 1 ustawy o UOP ustawodawca mówi o rozwiązaniu "Służby Bezpieczeństwa" w ogólności. Nie wydaje się jednak, aby ta rozbieżność terminologiczna mogła mieć jakiekolwiek znaczenie, jeśli zważy się, że w ustawie o UOP, poza wspomnianym już przepisem art. 129 tej ustawy, dotyczącym rozwiązania Służby Bezpieczeństwa, brak jest innych przepisów, z mocy, których rozwiązaniu ulegałyby "jednostki Służby Bezpieczeństwa". Jest przy tym oczywiste, że rozwiązanie Służby Bezpieczeństwa musi za sobą pociągać rozwiązanie wszystkich jej jednostek, zarówno centralnych, jak i terenowych.
Dotychczasowe rozważania prowadzą do wniosku, że Akademia Spraw Wewnętrznych może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio ustawy lustracyjnej, jeśli:
1) była instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, i
2) podlegała rozwiązaniu - jako jednostka Służby Bezpieczeństwa - na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o UOP (w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej).
Ad 1. Akademia Spraw Wewnętrznych została powołana rozporządzeniem z dnia 11 sierpnia 1972 r. (Dz. U. Nr 34, poz. 233) i z rozporządzenia tego nie wynika, iż jest to jednostka Służby Bezpieczeństwa. Dalej idące wnioski można wyciągnąć z lektury Statutu Akademii, nadanego zarządzeniem nr 103 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 września 1972 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 8, poz. 2😎. Zgodnie z § 1 Statutu, jest ona samodzielną jednostką organizacyjną w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Jak jednak słusznie zauważa Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 3 marca 2000 r., w sprawie nie jest istotne to, czy Akademia Spraw Wewnętrznych była jednostką organizacyjną Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, lecz to, czy była instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Takiego jednak wniosku, na podstawie przytoczonych aktów, wyprowadzić się nie da. W szczególności nie można wniosku takiego - jak czyni to zastępca Rzecznika Interesu Publicznego w przedłożonym w sprawie stanowisku - wspierać argumentem odwołującym się do sformułowanych w § 6 Statutu zadań Akademii (według przepisu tego należało do nich umacnianie porządku publicznego i bezpieczeństwa w PRL).
Nie byłoby także zasadne wnioskowanie o charakterze Akademii Spraw Wewnętrznych z treści aktów wydanych na podstawie art. 58 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby

Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 38, poz. 181 ze zm.) w zw. z art. 136 ust. 2 ustawy o UOP, na podstawie, którego ustawa z dnia 31 lipca 1985 r. - pomimo jej uchylenia co do zasady (art. 136 ust. 1 ustawy o UOP) - do czasu utworzenia Urzędu Ochrony Państwa miała zastosowanie do byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa w zakresie stosunku służbowego i wynikających z niego praw i obowiązków. Otóż, powołując się na zacytowany przepis intertemporalny, Minister Spraw Wewnętrznych wydał w dniu 2 lipca 1990 r. zarządzenie nr 53 w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy b. Służby Bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili służbę (Dz. Urz. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 2, poz. 14), w którym za funkcjonariuszy byłej Służby Bezpieczeństwa uznał osoby, które pełniły służbę na stanowiskach i w jednostkach wymienionych w instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r. W instrukcji tej wymieniono z kolei kategorie osób, które zobowiązane były do poddania się postępowaniu kwalifikacyjnemu w wypadku zamiaru podjęcia służby w Urzędzie Ochrony Państwa. Wśród osób tych wymienia się osoby, które w dniu 2 maja 1990 r. "pełniły służbę w Akademii Spraw Wewnętrznych bez Wydziału Porządku Publicznego w Szczytnie - kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna i słuchacze" (pkt I.2.n. instrukcji). Wnioskowanie z powyższych aktów o charakterze Akademii Spraw Wewnętrznych, konkretnie zaś o tym, czy była ona instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest - zdaniem Sądu Najwyższego - nie do przyjęcia. Nie można bowiem wyprowadzać wniosków pomocnych do zinterpretowania aktu wyższego rzędu z aktów prawnych niższego rzędu. In concreto, nie można uznać Akademii Spraw Wewnętrznych za jednostkę Służby Bezpieczeństwa, dlatego, że Przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej MSW, a za nim Minister Spraw Wewnętrznych, uznali ex post osoby pełniące służbę w tej Akademii za byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, podczas gdy taki charakter prawny Akademii nie wynika z aktów, na podstawie których ją powołano i ukonstytuowano.

Ad 2. Stwierdzenie, że Akademia Spraw Wewnętrznych nie była jednostką (instytucją centralną) Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, dezaktualizuje w zasadzie potrzebę pogłębiania rozważań w przedmiocie zastosowania do niej art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. Warto jednak zauważyć, że tryb, w jakim doszło do rozwiązania Akademii Spraw Wewnętrznych jedynie potwierdza tezę, iż nie była ona traktowana jako jednostka Służby Bezpieczeństwa. Otóż bowiem, w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1990 r. w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Policji oraz zniesienia Akademii Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 64, poz. 373) powołano się na art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz. U. Nr 27, poz. 156), nie zaś na art. 129 ust. 1 ustawy o UOP. Akademia Spraw Wewnętrznych nie została zatem rozwiązana z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. Inną jest rzeczą, że zniesienie Akademii Spraw Wewnętrznych nastąpiło z dniem 1 października 1990 r. (§ 1 rozporządzenia z dnia 10 września 1990 r.), nie zaś z chwilą określoną w ustawie o UOP jako chwila utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, co nastąpiło po trzech miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy o UOP (art. 130 w zw. z art. 137 ustawy o UOP), to jest z dniem 10 sierpnia 1990 r. Przytoczona tu argumentacja wzmacnia jedynie twierdzenie, że Akademia Spraw Wewnętrznych nie jest jednostką Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Gdyby jednak nawet uznać, że jest ona taką jednostką, to i tak nie mieściłaby się w katalogu instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, albowiem nie odpowiada kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 tej ustawy.
Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, Sąd Najwyższy uchwalił jak na wstępie.

341

USTAWA

z dnia 16 grudnia 1972 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Żołnierzom zawodowym zwolnionym ze służby wojskowej przysługuje z funduszów państwowych zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie inwalidztwa, a ich rodzinom — w razie śmierci żywiciela.

Art. 2. Z tytułu zaopatrzenia emerytalnego przysługują na zasadach określonych w ustawie:

1) świadczenia pieniężne:
   a) emerytura wojskowa, wojskowa renta inwalidzka lub wojskowa renta rodzinna,
   b) dodatki do emerytury lub renty,
   c) zasiłek pogrzebowy,
   d) zwrot kosztów przeniesienia;
2) inne świadczenia i uprawnienia:
   a) świadczenia lecznicze i położnicze,
   b) zaopatrzenie w protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze,
   c) zapewnienie pracy,
   d) przysposobienie zawodowe,
   e) prawo do wojskowej kwatery stałej,
   f) prawo do pomocy w budownictwie mieszkaniowym ze środków własnych,
   g) prawo do umieszczenia w domu emeryta wojskowego lub w domu rencisty.

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia:

1) emerytura — oznacza emeryturę wojskową,
2) emeryt — oznacza emeryta wojskowego,
3) renta inwalidzka — oznacza wojskową rentę inwalidzką,
4) rencista — oznacza rencistę wojskowego,
5) renta rodzinna — oznacza wojskową rentę rodzinną,
6) renta — oznacza wojskową rentę inwalidzką i wojskową rentę rodzinną.

2. Emerytem wojskowym jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ma ustalone prawo do emerytury wojskowej.

3. Rencistą wojskowym jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej.

Art. 4. 1. Podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne żołnierzowi stosownie do przepisów o uposażeniu żołnierzy na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Jeżeli żołnierz był urlopowany ze względów służbowych lub z innych ważnych przyczyn, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi uposażenie określone w ust. 1 należne mu na ostatnio zajmowanym w wojsku stanowisku służbowym, obliczone według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

3. Jeżeli żołnierz był wyznaczony do pełnienia służby za granicą, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi:

1) uposażenie określone w ust. 1, które przysługiwałoby mu na stanowisku zajmowanym ostatnio w kraju, albo
2) obliczone stosownie do przepisów o uposażeniu żołnierzy uposażenie według posiadanego stopnia wojskowego i według stanowiska służbowego typowego dla stopnia wojskowego przewidzianego w etacie dla stanowiska, które żołnierz zajmował za granicą, jeżeli jest ono wyższe od uposażenia określonego w pkt 1, oraz dodatki o charakterze stałym przysługujące na stanowisku wymienionym w pkt 1.

4. Minister Obrony Narodowej określa, które dodatki do uposażenia o charakterze stałym wchodzą w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Art. 5. 1. Kwota emerytury lub renty wraz z dodatkami, nie licząc dodatku rodzinnego i dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów, nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru. Nie dotyczy to kwot najniższych emerytur i rent.

2. Rada Ministrów może ustalać kwoty najniższych emerytur i rent, jak również podwyższać emerytury i renty lub podstawę ich wymiaru oraz dodatki do emerytur i rent.

Rozdział 2.

Emerytura wojskowa.

Art. 6. Emerytura wojskowa przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 10 lat służby w Ludowym Wojsku Polskim w okresie od dnia 22 lipca 1944 r.

Art. 7. 1. Żołnierzowi, który posiada 10 lat służby w Ludowym Wojsku Polskim, zalicza się do wysługi emerytalnej okresy:

1) czynnej służby wojskowej pełnionej:
   a) w Wojsku Polskim od dnia 1 listopada 1918 r.,
   b) w polskich formacjach wojskowych za granicą w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r.,
   c) w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,
   d) w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939—1945 r.;
2) służby w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw;
3) służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii;
4) zatrudnienia wykonywanego przed powołaniem do służby wojskowej;
5) równorzędne z okresami zatrudnienia;
6) zaliczalne do okresów zatrudnienia.

2. Okresy wymienione w ust. 1 pkt 2—6 zalicza się do wysługi emerytalnej według przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz według innych przepisów szczególnych.

3. Do wysługi emerytalnej nie zalicza się okresów odbywania kary pozbawienia wolności (w tym również kary aresztu wojskowego) i kary służby w oddziale karnym oraz okresów tymczasowego aresztowania, chyba że żołnierz został uniewinniony albo postępowanie karne zostało umorzone.

Art. 8. 1. Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze dwukrotnym:

1) okresy służby pełnionej w czasie wojny na froncie:
   a) w Ludowym Wojsku Polskim,
   b) w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych za granicą, w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939—1945 r.,
   c) w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw;
2) okresy służby w jednostkach, które prowadziły walki z bandami, jeżeli służba była pełniona w czasie tych walk;
3) okresy służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii;
4) okresy służby wojskowej:
   a) personelu latającego na samolotach odrzutowych,
   b) skoczków spadochronowych,
   c) załóg okrętów podwodnych,
   d) nurków i płetwonurków.

2. Do wysługi emerytalnej zalicza się również w wymiarze dwukrotnym lub półtorakrotnym okresy służby wojskowej pełnionej w innych niż wymienione w ust. 1 pkt 4 rodzajach wojsk lub specjalnościach wojskowych, które określa Minister Obrony Narodowej.

3. Okresy służby pełnionej w czasie wojny na froncie, w specjalnościach, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i w ust. 2, zalicza się do wysługi emerytalnej odpowiednio w wymiarze trzy lub czterokrotnym.

4. Minister Obrony Narodowej określa zasady i sposób zaliczania do wysługi emerytalnej okresów służby, o których mowa w ust. 1—3.

Art. 9. 1. Na równi ze służbą w Ludowym Wojsku Polskim traktuje się służbę w Milicji Obywatelskiej lub w organach bezpieczeństwa publicznego w okresie od dnia 22 lipca 1944 r., pełnioną przed powołaniem do służby wojskowej.

2. Przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej okresów wymienionych w ust. 1 stosuje się art. 8.

Art. 10. 1. Emerytura po 15 latach wysługi emerytalnej wynosi 40% podstawy wymiaru i wzrasta za każdy następny rok wysługi o 3% tej podstawy, aż do osiągnięcia 85% podstawy wymiaru, co stanowi pełną emeryturę wojskową.

2. Emerytura oficerów w stopniach generałów (admirałów) wynosi 85% podstawy wymiaru.

3. Przy końcowym obliczeniu wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy, a okres przekraczający sześć miesięcy przy wysłudze powyżej 15 lat liczy się za pełny rok.

Zał. Nr 1 Stron 8 | Do pisma wch. wych. Nr 782/10 | data 2010 -11- 10
KSEROKOPIA 4/4

MINISTER OBRONY NARODOWEJ Warszawa, dnia 19 r.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

Nr 64 /MON z dnia 30 grudnia 1972 r.

w sprawie zasad i sposobu zaliczania do wysługi emerytalnej niektórych okresów służby wojskowej w wyższym wymiarze.

Na podstawie art. 8 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin /Dz.U. Nr 53, poz. 341/ zwanej dalej "ustawą", zarządza się, co następuje:

§ 1.

ARCHIWUM WP i MON

Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze dwukrotnym:

1/ okresy służby wojskowej w czasie wojny na froncie:

a/ w Ludowym Wojsku Polskim,

b/ w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych za granicą, w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939 - 1945,

c/ w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, a mianowicie w: Gwardii Ludowej, Armii Ludowej, Batalionach Chłopskich, Armii Krajowej, Polskiej Armii Ludowej, Korpusie Bezpieczeństwa oraz w oddziałach "Samoobrony" organizowanych dla obrony przed bandami ukraińskich nacjonalistów w okresie okupacji hitlerowskiej,

d/ w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze innych państw;

2/ okresy służby w jednostkach, które prowadziły walki z bandami od dnia 22 lipca 1944 r. - jeżeli służba była pełniona w czasie tych walk; za okresy te uważa się również okresy

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON 1702/2000/63
dnia 2010 -11- 10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLAB

KSEROKOPIA 475

delegowania do tych jednostek, jeżeli okres delegowania każdorazowo trwał nie krócej niż jeden tydzień;

3/ okresy służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii;

4/ okresy służby wojskowej:

a/ w składzie brygad zaporowych i brygad Wojsk Wewnętrznych - do dnia 24 maja 1945 r.;

b/ w Korpusie Bezpieczeństwa Wewnętrznego - od dnia 24 maja 1945 r. do dnia 31 grudnia 1947 r.,

c/ w Wojskach Ochrony Pogranicza - od dnia 12 czerwca 1945 r. do dnia 31 grudnia 1947 r.,

d/ w grupach operacyjnych Wojsk Wewnętrznych od dnia 1 stycznia 1948 r., jeżeli działania te trwały każdorazowo nie krócej niż jeden tydzień.

ARCHIWUM WSW

§ 2.

1. Okresy służby wojskowej wymienionej w art.8 ust.1 pkt 4 ustawy zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze dwukrotnym według następujących zasad:

1/ personelu latającego na samolotach odrzutowych, jeżeli żołnierz zajmujący stanowisko etatowe nie wyższe niż zastępcy dowódcy pułku /równorzędne/ wykonywał loty w ilości godzin nie mniejszej niż 40 w ciągu roku, a żołnierz zajmujący stanowisko dowódcy pułku /równorzędne/ lub wyższe - nie mniejszej niż 30 godzin;

2/ skoczków spadochronowych, jeżeli żołnierz zajmujący etatowe stanowisko:

a/ w oddziale lub w związku taktycznym wojsk powietrzno-desantowych albo w pododdziale lub oddziale specjalnym wykonał przewidzianą w rocznym programie szkolenia ilość skoków ze spadochronem,

b/ szefa służby spadochronowo-desantowej w jednostce lotniczej, szkole wojskowej lub w innej jednostce wojskowej albo stanowisko o specjalności instruktora spadochronowego w tych jednostkach lub szkołach - wykonał co najmniej 40 skoków w ciągu roku;

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON 1.102/2009/63
dnia ..2010..-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLAB

KSEROKOPIA 476

3/ załóg okrętów podwodnych, jeżeli żołnierz zajmował etatowo stanowisko na okręcie podwodnym lub w dowództwie zespołu tych okrętów - objęte dodatkiem za służbę na morzu;

4/ nurków i płetwonurków, jeżeli żołnierz zajmujący etatowe stanowisko:

a/ nurka, płetwonurka, nurka-minera, płetwonurka-minera lub instruktora szkolenia płetwonurków przebywał pod wodą w ciągu roku ilość godzin określoną w przepisach o służbie nurkowej,

b/ inne niż wymienione pod lit. a/ wykonywał w ramach obowiązków służbowych czynności nurka, płetwonurka lub instruktora szkolenia płetwonurków i przebywał w związku z tym pod wodą w ciągu roku ilość godzin określoną w przepisach o służbie nurkowej.

2. Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze dwukrotnym również następujące okresy służby wojskowej:

1/ na stanowisku nie wyższym niż dowódcy batalionu /równorzędnym/ w jednostkach saperskich biorących bezpośredni udział w rozminowywaniu terenów;

2/ w składzie patroli biorących bezpośredni udział w oczyszczaniu terenów z pocisków i materiałów wybuchowych.

§ 3.

Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze półtorakrotnym okresy służby wojskowej:

1/ personelu latającego:

a/ na samolotach odrzutowych, jeżeli żołnierz wykonywał loty w ilości godzin nie mniejszej niż 10 w ciągu roku,

b/ na samolotach tłokowych i śmigłowcach, jeżeli żołnierz zajmujący stanowisko etatowe nie wyższe niż zastępcy dowódcy pułku /równorzędne/ wykonywał loty w ilości godzin nie mniejszej niż 40 w ciągu roku, a zajmujący stanowisko dowódcy pułku /równorzędne/ lub wyższe - nie mniejszej niż 30 godzin;

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON 1702/2000/63
dnia 2010-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLĄB

2/ na stanowisku szefa służby spadochronowo-desantowej w jednostce lotniczej, szkole wojskowej lub w innej jednostce wojskowej albo na stanowisku o specjalności instruktora spadochronowego w tych jednostkach lub szkołach, jeżeli żołnierz wykonał co najmniej 10 skoków w ciągu roku;

3/ w składzie załogi okrętu nawodnego lub pomocniczej jednostki pływającej albo w dowództwie zespołu tych okrętów lub jednostek do szczebla flotylli włącznie - na stanowisku objętym dodatkiem za służbę na morzu;

4/ w Wojskach Ochrony Pogranicza - w strażnicach wszystkich typów, placówkach granicznych, placówkach kontrolnych, batalionach portowych i referatach zwiadu oraz w składzie załóg okrętów, kutrów i pomocniczych jednostek pływających, a także w dowództwach zespołów tych okrętów i jednostek do szczebla brygady włącznie, na których przysługuje dodatek za służbę na morzu; na stanowiskach,

5/ w kompaniach eksploatacyjnych i budowlanych samodzielnej Brygady Łączności Telefonii Kablowo-Nośnej Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego - od dnia 1 stycznia 1948 r.;

6/ żołnierzy zawodowych na etatowych stanowiskach personelu latającego Samodzielnej Eskadry Lotniczej Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego;

7/ w stanie stałym oddziałów karnych w czasie wojny.

§ 4.

Do wysługi emerytalnej w wymiarze czterokrotnym zalicza się okres służby wojskowej pełnionej w czasie wojny na froncie przez:

1/ personel latający na samolotach odrzutowych;

2/ skoczków spadochronowych;

3/ załogi okrętów podwodnych i żołnierzy wchodzących w skład dowództw zespołów tych okrętów;

4/ nurków, płetwonurków, nurków-minerów i płetwonurków-minerów;

5/ żołnierzy, którzy zajmowali stanowiska nie wyższe niż dowódcy batalionów /równorzędne/ w jednostkach saperskich biorących udział w rozminowywaniu terenu.

ARCHIWUM WOJSKOWE

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON. 1902/2000/63
dnia 2010.11.10 KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLĄB

KSEROKOPIA

§ 5.

Do wysługi emerytalnej w wymiarze trzykrotnym zalicza się okresy służby wojskowej pełnionej w czasie wojny na froncie:

1/ przez personel latający na samolotach tłokowych i śmigłowcach,

2/ przez załogi okrętów nawodnych i pomocniczych jednostek pływających oraz przez żołnierzy pełniących służbę w dowództwach zespołów tych okrętów i jednostek do szczebla flotylli;

3/ w stanie stałym oddziałów karnych.

§ 6.

1. Okresy służby wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 oraz w § 3 pkt 1 i 2 krótsze niż jeden rok zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze określonym w tych przepisach, jeżeli w tym okresie żołnierz wykonał loty, skoki ze spadochronem lub nurkowanie w ilości proporcjonalnej w stosunku do ilości ustalonej dla okresów rocznych.

2. Żołnierzom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 oraz w § 3 pkt 1 i 2, którzy wskutek wypadku lub choroby pozostającej w związku ze służbą w powietrzu, wykonywaniem skoków lub przebywaniem w wodzie byli nie zdolni do wykonywania lotów, skoków lub nurkowania, okres tej niezdolności nie przekraczający 12 miesięcy zalicza się do wysługi emerytalnej w takim wymiarze, w jakim został zaliczony okres służby w okresie rocznym poprzedzającym powstanie niezdolności.

§ 7.

1. Okresy służby w Ludowym Wojsku Polskim i w polskich formacjach wojskowych zorganizowanych w ZSRR od dnia 13 maja 1943 r. zalicza się do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze na podstawie akt personalnych żołnierza oraz następujących dokumentów:

1/ wyciągu z dziennika lotów, poświadczonego przez jednostkę wojskową,

Stwierdzam zgodność kserokopii
wykonanej z akt przechowywanych
w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON 1702/2000/63
dnia 2010-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLĄB

KSEROKOPIA 479

2/ wyciągu z rozkazu wewnętrznego dowódcy jednostki wojskowej stwierdzającego ilość wykonanych przez żołnierza skoków ze spadochronem albo wykonanie wszystkich skoków przewidzianych w rocznym programie szkolenia,

3/ wyciągu z rozkazu wewnętrznego dowódcy zespołu okrętów stwierdzającego okresy pełnienia służby na stanowiskach i w warunkach uzasadniających zaliczenie ich do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze,

4/ wyciągu z rozkazu dowódcy jednostki wojskowej stwierdzającego ilość godzin przebywania pod wodą,

5/ wyciągu z rozkazu wewnętrznego dowódcy jednostki wojskowej stwierdzającego okresy służby w jednostkach saperskich biorących bezpośredni udział w rozminowywaniu albo okresy służby w składzie patroli biorących bezpośredni udział w oczyszczaniu terenów,

ARCHIWUM WP i WiNO

6/ ustalonych przez Szefa Sztabu Generalnego wykazów:

a/ jednostek, które wchodziły w skład czynnych armii i frontów w czasie wojny,

b/ jednostek, które prowadziły walki z bandami.

2. Okresy służby wymienione w § 3 pkt 4 - 7 zalicza się do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze na podstawie akt personalnych żołnierza.

§ 8.

Zaliczanie okresów:

1/ służby w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych za granicą /z wyjątkiem polskich formacji wojskowych zorganizowanych w ZSRR od dnia 13 maja 1943 r./ i w armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939-1945 r. następuje na podstawie dokumentów przedłożonych przez zainteresowanego;

2/ służby w oddziałach wymienionych w § 1 pkt 1 lit. c/ i d/ i pkt 3 następuje na podstawie zaświadczenia Zarządu Głównego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację lub innego dowodu przedłożonego przez zainteresowanego i zaopiniowanego przez Zarząd Główny tego Związku.

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON. 1402/2000/63
dnia 2010-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLĄB

KSEROKOPIA 480

§ 9.

Okresy służby wojskowej podlegające zaliczeniu do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze, pełnione przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, których nie można udowodnić dokumentami przewidzianymi w § 7 ust. 1 i w § 8 mogą być zaliczone do wysługi emerytalnej na podstawie poświadczenia wydanego przez archiwum wojskowe lub na podstawie innych dokumentów lub dowodów przedłożonych przez zainteresowanego.

ARCHIWUM WP

§ 10.

1. Po upływie każdego roku kalendarzowego, w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego, dowódcy jednostek wojskowych obowiązani są zamieścić w rozkazie wewnętrznym stwierdzenia dotyczące każdego zainteresowanego żołnierza zawodowego w przedmiocie określonym w § 2 i w § 3 pkt 1 - 4. Jeden egzemplarz wyciągu z rozkazu wewnętrznego, który będzie stanowił podstawę zaliczenia do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze danego okresu służby wojskowej, powinien być dołączony do akt personalnych żołnierza, a drugi egzemplarz wyciągu należy doręczyć zainteresowanemu żołnierzowi.

2. W razie przeniesienia żołnierza do innej jednostki wojskowej czynności określonej w ust. 1 dokonuje się przed skierowaniem żołnierza do tej jednostki.

§ 11.

W stosunku do żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową w dniu wejścia w życie zarządzenia pierwszy rozkaz wewnętrzny, o którym mowa w § 10 ust. 1, powinien obejmować cały okres służby wojskowej żołnierza. Rozkaz ten dowódcy jednostek wojskowych wydadzą i czynności określonych w tym przepisie dokonają w terminie do dnia 30 czerwca 1973 r.

§ 12.

Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o służbie zawodowej, należy przez to rozumieć również służbę nadterminową pełnioną do dnia 30 września 1970 r.

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON. 1702/2000/63
dnia 2010-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOŁĄB

 KSEROKOPIA 481

§ 13.

1. Osoby pobierające w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia emerytury lub renty mogą wystąpić do właściwego wojskowego organu emerytalnego z wnioskiem o zmianę ustalonej wysługi emerytalnej - przy zastosowaniu przepisów niniejszego zarządzenia.

2. Jeżeli wojskowe organy emerytalne posiadają dokumenty niezbędne do zaliczenia niektórych okresów służby wojskowej w wyższym wymiarze stosownie do przepisów niniejszego zarządzenia, zaliczenia tego dokonują z urzędu.

§ 14.

Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej stosownie do art. 9 ustawy okresów służby w Milicji Obywatelskiej lub w organach bezpieczeństwa publicznego, pełnionej w czasie walk z bandami albo w specjalnościach, w których okresy służby wojskowej są zaliczane do wysługi emerytalnej w wyższym wymiarze.

§ 15.

ARCHIWUM WP NO 5

Tracą moc:

1/ zarządzenie Ministra Obrony Narodowej Nr 20/MON z dnia 26 marca 1958 r. w sprawie zaliczania do wysługi lat w wyższym wymiarze niektórych okresów i rodzajów służby wojskowej /Dz.Rozk.MON z 1958 r. Nr 7, poz. 37 i z 1965 r. Nr 15, poz. 90/,

2/ zarządzenie Nr 68 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 1958 r. w sprawie zaliczania niektórych rodzajów i okresów służby w Wojskach Wewnętrznych do wysługi lat w wyższym wymiarze,

3/ zarządzenie Ministra Obrony Narodowej Nr 91/MON z dnia 10 listopada 1958 r. w sprawie zaliczania do wysługi lat w wyższym wymiarze niektórych okresów służby w wojskach wewnętrznych /Dz.Rozk. MON Nr 28, poz. 148/.

§ 16.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

W porozumieniu:

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

Stwierdzam zgodność kserokopii wykonanej z akt przechowywanych w Archiwum Ministerstwa Obrony Narodowej
Podstawa: Sygn. Archiwum MON ...1302/2000/63...
dnia 2010-11-10
KIEROWNIK KANCELARII TAJNEJ
Elżbieta NOWACKA-GOLĄB

160.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie ustępu drugiego art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668).

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 lutego 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1934 r. (poz. 160).

USTAWA

z dnia 11 grudnia 1923 r.

o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

TYTUŁ I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Art. 1.

Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się do funkcjonarjuszów państwowych, mianowanych na stałe zgodnie z obowiązującemi przepisami, tudzież zawodowych wojskowych. Osoby te oraz wdowy i sieroty po nich otrzymują zaopatrzenie emerytalne według zasad, określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2.

Funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu niniejszej ustawy są urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, funkcjonarjusze poczt, telegrafów i telefonów, oficerowie i szeregowi Straży Granicznej, oficerowie i szeregowi Policji Państwowej, nauczyciele wszystkich szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, tudzież sędziowie z wyjątkiem handlowych, prokuratorzy i asesorzy sądowi.

Emerytem w rozumieniu niniejszej ustawy odnośnie do zawodowych wojskowych jest zawodowy wojskowy, przeniesiony w stan spoczynku.

Uposażenie emerytalne ministrów reguluje osobna ustawa. Do czasu wejścia w życie tej ustawy ministrowie, którzy przed objęciem tego stanowiska

na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

Wyjątkowo może Minister Spraw Wojskowych za zgodą Ministra Skarbu zaliczyć do wysługi emerytalnej także czas, spędzony w charakterze państwowego pracownika kontraktowego oraz czas, spędzony w stanie nieczynnym bez uposażenia czynnego, zaliczony przez Ministra Spraw Wojskowych do czynnej służby wojskowej.

Postanowienia art. 36 oraz art. 37 punkty 4, 7, 8 i 9 ustawy mają analogiczne zastosowanie do zawodowych wojskowych.

Rada Ministrów określa warunki i tryb zaliczania do wysługi emerytalnej zawodowych wojskowych okresu czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okresu odbywania kar, orzeczonych przez władze byłych państw zaborczych za taką działalność.

Art. 51.

Do wysługi emerytalnej nie wlicza się:

a) czasu trwania dezercji lub samowolnego opuszczenia służby;
b) czasu odbywania kary pozbawienia wolności, wymierzonej na podstawie prawomocnego wyroku sądowego;
c) czasu, spędzonego w stanie nieczynnym bez uposażenia czynnego, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 50 ust. 1 lit. c i ust. 5 niniejszej ustawy;
d) czasu służby, za który przy zwolnieniu wypłacono odprawę, jeżeli odprawa ta nie zostanie zwrócona;
e) czasu czynnej służby, spędzonej przed ukończeniem 18 lat życia; wyjątek stanowi służba wojskowa na obszarze operacyjnym;
f) czasu zawieszenia w służbie, niepoliczalnego do czasu służby czynnej w myśl odnośnych przepisów.

Art. 52.

Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, należącym do personelu latającego aeronautyki wojska lub marynarki wojennej, służbę w czasie pokoju liczy się do wysługi emerytalnej podwójnie.

Postanowienie to nie ma zastosowania do:

a) oficerów technicznych i podoficerów specjalistów, odbywających loty w charakterze wykonawców swej służby, którym do wysługi emerytalnej liczy się podczas pokoju 1 miesiąc za 45 dni; oraz do
b) lekarzy lotniczej służby zdrowia, którym służba w czasie pokoju liczy się do wysługi emerytalnej pojedyńczo

Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, marynarzom zaokrętowanym oraz zawodowym wojskowym armji lądowej, pełniącym służbę na statkach, znajdujących się w kampanji, liczy się do wysługi emerytalnej podczas pokoju 1 miesiąc za 40 dni.

Wojskowym zawodowym czas, przebyty w służbie Korpusu Ochrony Pogranicza, zalicza się do wysługi emerytalnej w stosunku 16 miesięcy za 12 miesięcy.

Wojskowi zawodowi w czasie służby w Korpusie Ochrony Pogranicza oprócz uprawnień emerytalnych z tytułu niniejszej ustawy korzystają z uprawnień, przysługujących oficerom i szeregowym Straży Granicznej w myśl art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Straży Granicznej.

Zawodowemu wojskowemu, przeniesionemu w stan spoczynku i powołanemu w czasie wojny do czynnej służby wojskowej, wymierza się przy zdemobilizowaniu uposażenie emerytalne, obliczone z uwzględnieniem czasu, spędzonego ponownie w czynnej służbie, w granicach art. 19 niniejszej ustawy, uwzględniając jednak ewentualne nominacje (awanse).

Art. 53.

Zawodowym wojskowym, którzy w czasie trwania czynnej służby zostali zaliczeni do pierwszej klasy którejkolwiek specjalności personelu latającego aeronautyki wojska lub marynarki wojennej, wlicza się do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego również dodatek aeronautyczny tej kategorji, która odpowiada pierwszej klasie danej specjalności.

Zawodowym wojskowym, zaliczonym do niższych klas specjalności personelu latającego aeronautyki wojska lub marynarki wojennej, którzy w czasie lotów służbowych ulegli obrażeniom cielesnym, powodującym niezdolność do dalszej służby w powietrzu, Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może wliczyć do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego dodatek aeronautyczny tej kategorji, która odpowiada danej specjalności i klasie.

Postanowienia ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do zawodowych wojskowych, którzy wskutek trwałego pogorszenia się stanu zdrowia, uniemożliwiającego pełnienie służby w powietrzu, z zachowaniem jednak zdolności do pełnienia innego rodzaju służby wojskowej, lub wskutek przeniesienia do innego rodzaju wojska, zostali wyłączeni z personelu latającego aeronautyki wojska lub marynarki wojennej, — nie mają natomiast zastosowania do wojskowych zawodowych, wykluczonych z personelu latającego aeronautyki wojska lub marynarki wojennej w myśl przepisów, wydanych przez Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 54.

W razie przyznania uposażenia emerytalnego z doliczeniem do wysługi emerytalnej lat w myśl art. 12 niniejszej ustawy ma Minister Spraw Wojskowych odnośnie do zawodowych oficerów, zaś dowódca okręgu korpusu odnośnie do zawodowych podoficerów wojska, dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza odnośnie zawodowych podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, a szef Kierownictwa Marynarki Wojennej odnośnie zawodowych podoficerów i szeregowców marynarki wojennej, zarządzać co najmniej 2 razy w okresach trzechletnich w przeciągu sześciu lat od dnia przeniesienia w stan spoczynku ponowne zbadanie emeryta przez komisję wojskowo-lekarską w celu stwierdzenia stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej i ewentualnego odliczenia przyznanych dodatkowo lat do emerytury z art. 12 niniejszej ustawy.

II AUa 402/12 - wyrok z uzasadnieniem Sąd Apelacyjny w Łodzi z 2012-09-25

Sygn. akt: III AUa 402/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska (spr.)

Sędziowie:SSA Jolanta Wolska

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r. w Łodzi

sprawy **P. D.**

przeciwko **Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.**

o wysokość wysługi emerytalnej,

na skutek apelacji P. D.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt: VIII U 978/11;

1. **uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i sprawę przekazuje organowi rentowemu do ponownego rozpoznania;**

2. **zasądza od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na rzecz P. D. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

III AUa 402/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2011 r., wydaną z urzędu, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. przyznał P. D. emeryturę wojskową od 1 marca 2011 r. w wysokości 1695,84 zł.

W odwołaniu od tej decyzji P. D. wniósł o jej uchylenie i utrzymanie w mocy poprzedniej decyzji z dnia 14 grudnia 2010 r. mocą której przyznano mu emeryturę wojskową od 1 grudnia 2011 r. w wyższej kwocie. Odwołujący się zarzucił, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem: art. 12 ustawy z dnia 10

grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez uznanie, że emerytura przyznana uprzednio nie stanowi prawa nabytego w rozumieniu art. 155 k.p.a., art. 155 k.p.a. na skutek braku zgody ubezpieczonego do wydania decyzji zmieniającej prowadzącej do sprzeniewierzenia się ochronie praw nabytych, art. 61 § 4 k.p.a. przez niezawiadomienie ubezpieczonego o wszczęciu postępowania w sprawie zmiany decyzji o przyznaniu emerytury, art. 10 k.p.a. poprzez niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu oraz art. 8 k.p.a. poprzez złamanie zasady zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej na skutek powyższych uchybień.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie i obciążył odwołującego się obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pełnomocnika organu emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 14 grudnia 2010 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego przyznał P. D. prawo do emerytury wojskowej od 1 grudnia 2010 r. w kwocie 2011,08 zł. W decyzji tej przyjęto do wysługi emerytalnej – poza okresem zawodowej służby wojskowej od 22 lipca 1999 r. do 30 listopada 2010 r. – także okresy poprzedzające tę służbę, tj. okres zatrudnienia w (...) Zakładach Radiowych (...) od 1 września 1990 r. do 15 kwietnia 1993 r., okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 2 lipca 1993 r. do 1 lipca 1994 r. i okres zatrudnienia w Zakładzie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym w M. od 14 października 1994 r. do 24 lipca 1995 r. Decyzją z dnia 1 marca 2011 r., będącą w sporze w tej sprawie, organ rentowy ustalił od 1 marca 2011 r. nową wysokość emerytury odwołującemu się wobec skorygowania okresu wysługi emerytalnej z 19 lat 4 miesięcy i 13 dni na 15 lat 4 miesiące i 7 dni, tj. z pominięciem okresów ubezpieczenia przypadających przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 477^{14} § 1 k.p.c. jako niezasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, gdyż do wysługi emerytalnej żołnierza zawodowego, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie uwzględnia się okresów ubezpieczenia przypadających przed powołaniem do tej służby, co wynika z art. 15a w związku z art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 66 ze zm.). Sąd Okręgowy stwierdził, że uchybienia podnoszone przez odwołującego się nie miały wpływu na prawidłowość decyzji, która jest zgodna z prawem. O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył odwołujący się w drodze apelacji, w całości. Skarżący zarzucił naruszenie: art. 12 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez uznanie, że emerytura nie jest prawem nabytym w rozumieniu art. 155 k.p.a., art. 155 k.p.a. na skutek wydania decyzji zmieniającej decyzję ostateczną, na mocy której osoba nabyła prawo, co narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych, art. 61 § 4 k.p.a. w związku z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. przez niezawiadomienie ubezpieczonego o wszczęciu postępowania w sprawie zmiany decyzji o przyznaniu emerytury, art. 10 k.p.a. w związku z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. poprzez niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i art. 8 k.p.a. poprzez złamanie zasady zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej na skutek powyższych uchybień oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn dla których uznano zarzuty formalne za niezasadne. We wnioskach apelacyjnych skarżący żądał zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie emerytury w dotychczasowej wysokości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i prowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego wobec nierozpoznania istoty sprawy. Zaskarżona decyzja została wydana z powołaniem się na art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, który nie miał w tej sprawie zastosowania, gdyż jej przedmiotem było ponowne ustalenie prawa do emerytury w niższej niż dotychczas wysokości. Wydanie tego rodzaju decyzji wymaga zastosowania art. 32 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy, który stanowi, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość (ust. 1), a decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (ust. 2).

Nie budzi wątpliwości, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, że zaskarżona decyzja została wydana mimo, iż nie zostały przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne ani nie ujawniono nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, a nieznanych organowi, mających wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Przepis art. 15a powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r., w brzmieniu mającym zastosowanie wobec skarżącego obowiązywał od dnia 1 stycznia 2010 r. Treść tego przepisu została zmieniona przez art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 79, poz. 669). W rozpoznawanej sprawie organ powinien podjąć działania na podstawie art. 32 ust 2 powołanej wyżej ustawy z 10 grudnia 1993 r., tj. zastosować procedurę przewidzianą w rozdziale 13 K. postępowania administracyjnego regulującego zasady dotyczące uchylenia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej. Organ rentowy wydał sporną decyzję z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, co skutkuje iż jest ona nieważna w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. i dlatego podlega uchyleniu.

Sąd Okręgowy rozpatrując odwołanie skarżącego nie odniósł się do trybu w jakim decyzja ta została wydana i skupił się wyłącznie na ocenie jej merytorycznej zasadności. Wobec uchylenia zaskarżonego wyroku i sporej decyzji, ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów apelacyjnych jest przedwczesne.

Rozpoznając sprawę ponownie Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. prawidłowo rozpatrzy kwestię ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej Apelującego i wyda decyzje w tym przedmiocie we właściwym trybie zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz odpowiednich przepisów k.p.a.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 w związku z art. 477 [14a] k.p.c. rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Interpelacja
(nr 8856)
do ministra spraw wewnętrznych

w sprawie wpływu kopii dokumentu "Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktażowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie kopii dokumentu "Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. wydawanych przez pracowników Instytutu Pamięci Narodowej podczas szkoleń instruktażowych dla sędziów Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Stan faktyczny: Na szkoleniach instruktażowych przeprowadzonych wiosną 2012 r. przez pracowników Instytutu Pamięci Narodowej dla sędziów Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, dotyczących wydawanych przez nich orzeczeń związanych z ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 145), otrzymali oni kopie dokumentu zatytułowanego "Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. Kopie dokumentu nie zawierały jednak wersji oryginalnej, podpisanej przez przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej pana Krzysztofa Kozłowskiego, ponadto wprowadzano w nich zmiany, które miały znaleźć się również w oryginalnej instrukcji z dnia 28 czerwca 1990 r. Tekstu zmian nie ma jednak w archiwach MSW, a odpowiednie zarządzenie ministra spraw wewnętrznych, które wprowadziłoby ww. zmiany w życie, nie zostało w ogóle wydane. W związku z tym sekretarz Komisji Kwalifikacyjnej ds. kadr centralnych, odpowiedzialny za wydanie decyzji nr 1/90 z dnia 2 lipca 1990 r., nie miał uprawnień do dokonywania zmian autentycznej instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

Sprawa ta ma znaczenie z uwagi na prowadzone przez Zakład Emerytalno- Rentowy MSWiA postępowania w kwestii obniżenia świadczeń emerytalnych byłym funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa. Zmiany wprowadzone do treści oryginalnej instrukcji przekazywanej sędziom sądu okręgowego i sądu apelacyjnego znacząco wpłyną na decyzje wydawane przez ww. sądy, mimo iż prawdopodobnie nie posiadają znaczenia prawnego, a co za tym idzie cały dokument nie stanowi wiarygodnego materiału pomocniczego dla sędziów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odnośnie do ww. informacji? Czy ministerstwo dostrzega jakieś nieprawidłowości w działaniu instytucji państwowych oraz czy zamierza podjąć w związku z tym jakieś działania?

2. Czy istnieją jakiekolwiek akty prawne wydane przez MSW lub inne podległe jednostki, które dokonywały zmian w "Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r.? Jeśli tak, to jakie były to akty prawne i jakie treści zawierały?

Z poważaniem
Poseł Artur Dębski
oraz grupa posłów
Warszawa, dnia 11 września 2012 r.

Uwagi:
W dniu 08-10-2012 r., **Piotr Stachańczyk - sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych wystąpił o** przedłużenie terminu odpowiedzi.

Warszawa, dnia 6. grudnia 2012 r.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
BMP-0713-3-21/2012/KP/AD

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP

W nawiązaniu do pisma z dnia 14 września 2012 roku (sygn. SPS-023-8856/12), dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pana Artura Dębskiego oraz grupy posłów w sprawie *wpływu kopii dokumentu "Instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 kwietnia 1990 r„ wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktażowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie*, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie dysponuje oryginałem ww. dokumentu. Mając na względzie fakt, że Przewodniczącym ww. Komisji był Szef Urzędu Ochrony Państwa, należy przypuszczać, iż przedmiotowy dokument znajduje się w archiwach Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Niemniej jednak pragnę poinformować, że ustawą z dnia 23 stycznia 2009 roku *o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin* (Dz. U. Nr 24 poz. 145), organ emerytalny został zobowiązany do przeliczenia emerytury osobom, które służyły w organach bezpieczeństwa państwa, według zasad określonych w art. 2 pkt 3 ww. ustawy, na podstawie informacji otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej.

Ustalenie osoby oraz okresu służby pełnionej w organach bezpieczeństwa państwa należy do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, który został zobowiązany do sporządzenia, na wniosek organu emerytalnego, informacji o przebiegu służby danego funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa i do jej przekazania organowi emerytalnemu. Organ emerytalny nie ma przy tym prawnej możliwości weryfikacji informacji sporządzonej przez IPN, jak również nie posiada wiedzy w zakresie stosowanych przez IPN kryteriów oceny.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z up. Piotr STACHAŃCZYK
Sekretarz Stanu

Otrzymują:
Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Ustawa o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

z dnia 23 stycznia 2009

Dz.U. z 2009r. Nr 24, poz. 145

stan prawny na dzień 17 grudnia 2009 roku

Preambuła:

Uznając, że system władzy komunistycznej opierał się głównie na rozległej sieci organów bezpieczeństwa państwa, spełniającej w istocie funkcje policji politycznej, stosującej bezprawne metody, naruszające podstawowe prawa człowieka,

stwierdzając, że wobec organizacji i osób broniących niepodległości i demokracji dopuszczano się zbrodni przy jednoczesnym wyjęciu sprawców spod odpowiedzialności i rygorów prawa,

dostrzegając, że funkcjonariusze organów bezpieczeństwa pełnili swoje funkcje bez ponoszenia ryzyka utraty zdrowia lub życia, korzystając przy tym z licznych przywilejów materialnych i prawnych w zamian za utrwalanie nieludzkiego systemu władzy,

uznając, że samozwańcza Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego służyła utrwalaniu systemu komunistycznego w Polsce,

wyróżniając postawę tych funkcjonariuszy i obywateli, którzy ponosząc wielkie ryzyko stanęli po stronie wolności i krzywdzonych obywateli

- kierując się zasadą sprawiedliwości społecznej wykluczającą tolerowanie i nagradzanie bezprawia, uchwala się, co następuje:

Art. 1

W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.) po art. 15a dodaje się art. 15b w brzmieniu:

„Art. 15b. W przypadku osoby, która była członkiem Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego, emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w Wojsku Polskim po dniu 8 maja 1945 r.".

Art. 2

W ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) okresy służby w charakterze funkcjonariusza Urzędu Ochrony Państwa;",

b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) okresy służby w charakterze funkcjonariusza Policji państwowej, Milicji Obywatelskiej, z wyjątkiem

służby określonej w ust. 2;

1b) okresy służby w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.), na zasadach określonych w art. 15b, z wyjątkiem służby określonej w ust. 2; ";

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. Na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera dane osobowe funkcjonariusza, w tym imiona, nazwisko, nazwisko rodowe, imię ojca oraz datę urodzenia. Wniosek zawiera również określenie ostatniego stanowiska oraz formacji lub jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełnił służbę w dniu zwolnienia ze służby.

3. Wniosek organu emerytalnego, o którym mowa w ust. 2, może być przekazany w formie zbiorczej oraz w postaci elektronicznej.

4. Informacja o przebiegu służby, o której mowa w ust. 1, zawiera:

1) dane osobowe funkcjonariusza, o których mowa w ust. 2;

2) wskazanie okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów;

3) informację, czy z dokumentów zgromadzonych w archiwach Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wynika, że funkcjonariusz w tym okresie, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

5. Informacja o przebiegu służby, o której mowa w ust. 1, jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

6. Do informacji, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.";

3) po art. 15a dodaje się art. 15b w brzmieniu:

„Art. 15b. 1. W przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

1) 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990;

2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

2. Przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

3. Do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, środkiem dowodowym może być zarówno informacja, o której mowa w art. 13a ust. 1, jak i inne dowody, w szczególności wyrok skazujący, choćby nieprawomocny, za działalność polegającą na podjęciu, bez wiedzy przełożonych, czynnej współpracy z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w okresie służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990.".

Art. 3

1. W stosunku do osób będących członkami Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego organy emerytalne właściwe według przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, dokonają z urzędu ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń, przy czym złożenie do sądu odwołania od decyzji organu emerytalnego nie wstrzymuje wykonania decyzji.

2. W przypadku osób, w stosunku do których z informacji, o której mowa w art. 13a ustawy, o której mowa w art. 2, wynika, że pełniły służbę w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i które w dniu wejścia w życie ustawy otrzymują świadczenia przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2, organ emerytalny właściwy według przepisów ustawy, o której mowa w art. 2, wszczyna z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń, przy czym złożenie do sądu odwołania od decyzji organu emerytalnego nie wstrzymuje wykonania decyzji.

3. Wypłata świadczeń ustalonych zgodnie z ust. 1 i 2 następuje od dnia 1 stycznia 2010 r.

Art. 4

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.